

ARXIU / LA CAIXA

L'efecte 2000' de les caixes

Un altre 'efecte 2000' que no té res a veure amb els ordinadors ataca les grans caixes d'estalvis. Cap al 2000 toca fer canvis en la cúpula de Caixa de Pensions, mentre altres caixes els fan ja ara i esquiven fusions.

Segurament no deu ser fàcil per a Alejandro Loza, ara jubilat però durant molts anys xofer del director general de Caixa Catalunya, expressar què se sent quan un fill arriba dalt de tot de l'empresa on tots dos -pare i fill- han treballat sempre. Perquè el cas de Josep Maria Loza, de 49 anys, nou director general de l'anomenada "caixa de la Diputació" des del passat 20 d'octubre, potser és

únic en el món de les finances en molts quilòmetres a la rodona. Qui ho havia de dir, ara serà ell qui tindrà xofer...

Que el fill del xofer arribi al número 1 no és habitual, però en canvi són molt freqüents les famílies amb més d'un membre treballant a la mateixa caixa d'estalvis. Igualment, sempre hi ha hagut empleats que arriben a dalt de tot de la cúpula procedents de la base, espe-

cialment a Caixa Catalunya, on l'anterior director general, Francesc Costabella, també va fer tota la carrera professional en la mateixa entitat. Tota, fins que el president de la caixa, Antoni Serra Ramoneda, va dir "prou" abans que la controvertida gestió de Costabella provoqués algun disgust.

Ara, després del sopar de comiat a Costabella que li ofereix el consell d'administració la nit del 17 de novembre, Josep Maria Loza tindrà via lliure per anunciar els primers canvis importants en la cúpula directiva. La nova etapa serà "menys agressiva" en la política d'inversions financeres, segons fonts de la direcció. Però segons altres fonts, la nova etapa s'assemblarà a l'anterior com "la nit al dia".

I és que amb el pas del temps, Francesc Costabella s'havia convertit en un èmul del seu competidor Josep Vilarasau, director general de la Caixa de Pensions, que ha conduït la "supercaixa" de la Diagonal fins als primers llocs del rànquing continental. L'estil de Caixa Catalunya no havia estat mai aquest, i no ho serà a partir d'ara. Això allunyarà definitivament els rumors de fusió entre les dues principals caixes catalanes que s'havien fet insistents mesos enre. És veritat que, amb estils de direcció similars, una fusió entre les dues entitats hauria estat versemblant. Però amb el gir cap a l'ortodòxia que representa Josep Maria Loza, en el futur Caixa Catalunya estarà més lluny de Caixa de Pensions i més a prop de plantejar de nou la vella idea de fusionar-se amb les caixes de Tarragona i Girona. Manel Garcia Biel, líder de CCOO del sector, diu que "Caixa Catalunya ha de ser el pal de pallar de la segona caixa gran a Catalunya, on hi poden haver dues o tres caixes importants en el futur..."

De cara al públic, al Principat de Catalunya tothom diu que no cal tocar el mapa de les caixes d'estalvis, perquè totes van prou bé, però en privat cada vegada hi ha més veus que asseguren que "el procés de reestructuració de les caixes catalanes està obert". La llista de motius perquè "passin coses" és cada

dia més llarga. Primer de tot, la introducció de l'euro, que provocarà una reestructuració del sector. Després, la competència de Cajamadrid, que acaba de comprar Banca Jover i té cada dia més oficines a Catalunya; en algunes comarques, en té més que la mateixa Caixa Catalunya. També són un factor a tenir en compte els moviments de la CAM (Caixa d'Estalvis del Mediterrani), cada dia més present al Principat, i de Bancaixa, que acaba de comprar el Sindibank a Barcelona. I, en fi, si l'any 2000 els populars repeteixen en el govern es poden sentir temptats de provocar més fusions...

L'efecte 2000" a la Caixa. A les torres negres de la Diagonal, seu de la Caixa de Pensions, és impensable una situació com la que s'ha produït a Caixa Catalunya, on el consell d'administració ha decidit el canvi en la direcció general. El pes de Josep Vilarasau en l'entitat no és comparable al dels seus col·legues del sector, i al cap de vint-i-dos anys en el càrrec ningú no gosa qüestionar el seu lideratge. Però també és cert que el relleu de Vilarasau està cada dia més a prop, perquè legalment s'hauria de jubilar el febrer del 2001.

L'altre alt càrrec de la Caixa sotmès a l'inevitable "efecte 2000" dels rumors és el president, Joan Antoni Samaranch, tot i que als quasi vuitanta anys d'edat es manté en plena forma. Aquest mes de gener renovarà el mandat per dos anys més, fins a començaments del 2001, poc abans del moment en què haurà de decidir si es presenta a la reelecció o es retira de la presidència del COI (Comitè Olímpic Internacional).

Alguns senyals indiquen que tant Vilarasau com Samaranch preparen el relleu. El segon ha multiplicat les atencions als membres de la seva extensa família que, últimament, han anat a visitar la seu del COI a Lausana i a Port Aventura (la Caixa n'és accionista) convidats per l'il·lustre parent, en el que alguns interpreten com un discret "fi de festa". Des de l'últim pis de la torre alta de la Diagonal, mentrestant, Josep Vilarasau delega càrrecs

ARXIU

rasau quan toqui el moment del relleu. Un relleu que pot coincidir amb el de Samaranch, a finals del 2000 o començaments del 2001, sobretot tenint en compte les versions que asseguren que Josep Vilarasau voldria ser el pròxim president de la "supercaixa".

Josep Maria Loza, nou director general de Caixa Catalunya. Loza ha arribat al càrrec des de la base i, cas insòlit, amb el vist-i-plau dels sindicats.

i funcions als col·laboradors més pròxims, com la presidència d'Acesa, que acaba de traspasar a un dels dos directors generals adjunts executius de Caixa de Pensions, Isidre Fainé (vegeu p. 20).

Precisament, els dos directors adjunts executius de la Caixa, Isidre Fainé i Antoni Brufau, són els candidats "de sempre" a succeir Vila-

Alacant contra València. Si tot el trasbals intern de les caixes catalanes es produeix discretament, com quasi sempre, la batalla campal entre Bancaixa i la CAM és el pa de cada dia als diaris de València. El govern d'Eduardo Zaplana manté en *stand by* el projecte de fusionar-les totes dues, però el podria activar després de les pròximes eleccions. Fins aleshores, des de la seu d'Alacant, la CAM accelera la seva expansió per arribar primer al final de cursa i evitar de caure en les urpes de la capital.

Jordi Fortuny

SOCIETAT CORAL "EL MICALET"
INSTITUT DE MÚSICA, DANSA I TEATRE SALVADOR GINER VIDAL

SOPAR TRADICIONAL DELS PREMIS

*

Concessió d'una **BECA D'ESTUDIS MUSICALS** per al Curs 98/99 a un alumne a criteri del professorat de l'**Institut Musical Giner**, en commemoració del Centenari de les Classes de Música 1898-1998

V

PREMI D'INVESTIGACIÓ F. LO LòGICA "FRANCESCO FERRER PASTOR"
Patrocinat per l'**Editorial Denes**

V

PREMI DE TEATRE "EL MICALET" organitzat per la **Societat Cultural FOREST D'ARANA**
Patrocinat per la **Societat Coral "El Micalet"**

XI

PREMI MIQUELET D'HONOR, que s'atorgarà:
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Societat Coral "El Micalet" Guillem de Castro, 73
Dissabte 28 de Novembre '98, 9'30 nit
Tel. 963 92 07 86 Reserva de tickets